



24.9.2009 21:00 – 4.10.2009 09:00

Gjirokaster, Butrint, Berat, Skhodra, Komani, Theth

fotky: petr.jelinek@cesticky.info

Web: www.cesticky.info

Expedice č. 4 - **Albánie 2009**

Expedice č. 4 – Albánie 2009

(čtvrtek 24.9.2009 21:00 - neděle 4.10.2009 09:00)



Dojmy cestovatele:



Albánie je ...

- ... země hor - průměrná nadmořská výška země je 700 m
- ... zemí orlů – ale my jsme neviděli ani jednoho (nepočítám státní vlajku či suvenýrové tričko pro turisty)
- ... zemí bunkrů – v otevřené krajině jsou některé uvnitř zasypané a poblíž vesnic je kupole vyvrácená. Pěkný bunkr je už problém najít ...
- ... jednou z nejchudších zemí Evropy (ČR má cca 4 x větší HDP na obyvatele) - ale na první pohled se to nepozná
- ... zemí mercedesů - a to jak osobní, tak i nákladní auta
- ... zemí odpadků a neřízených skládek v blízkosti silnic (zejména plasty, modré igelity a plechovky od nápojů)
- ... velmi přátelská k cizincům - policie si všímá pouze místních aut
- ... vzdělaná - i malé děti v té nejzapadlejší víscce v horách umí anglicky a dospělí umí často německy
- ... zemí nezasaženou současnou celosvětovou ekonomickou krizí (masivně se zde staví)



Expedice č. 4 – Albánie 2009

(čtvrtek 24.9.2009 21:00 - neděle 5.10.2009 09:00)

Projeli jsme celkem 10 zemí:

Slovensko, Maďarsko, Srbsko, Makedonie, Albánie, Černá Hora, Bosna a Hercegovina, Chorvatsko, Slovinsko, Rakousko (a neplánovaně jsme v krátkosti navštívili CASPER REPUBLICA)

Počet účastníků: 4 (Libor, Rostá, Jirka a Petr)

Jeli jsme autem: Ford Transit 110 T300

Do Albánie jsme jeli po trase:

Žďár nad Sázavou – Velké Meziříčí – Brno – Bratislava – Budapešť – Bělehrad – Niš – Skopje – Ohrid – Pogradec

Počet hraničních kontrol: přes 40

Celkem jsme autem ujeli: 3 992 km (cesta tam: 1404 km, po Albánii: 1158 km zpět: 1430 km)

Celkem jsme nachodili: 99 533 kroků

Trasu Velké Meziříčí (ČR) – Ohrid (Makedonie) jsme ujeli za: 16 hodin (včetně přestávek)

V Albánii jsme jeli po trase:

Pogradec – Korca – Ersek – Gjirokaster – Sarande – Butrint – Sarande – Gjirokaster – Tepelene – Ballsh – Berat – Luskuje – Dürrese – Kruje – Skhodra – Komani – trajekt do Fierze – Skhodra – Koplík – Boge – Theth – Koplík

Na cestách jsme spali na těchto místech:

Ohrid (pá 25.9.) – Gjirokaster (so 26.9.) – Sarande (ne 27.9.) – Berat (po 28.9.) – Skhodra (út 29.9. – st 30.9.) – Theth (čt 1.10.) – Cetinje (2.10.)

Nejvyšší dosažená nadmořská výška: cca 1685 v pohoří Prokletije

Nejnižší dosažená nadmořská výška: 0 m u Iónského moře (koupání)



Expedice č. 4 – Albánie 2009

Na naší cestě do Albánie jsme ujeli 1404 km (do Ohridu 1374 km) po následující trase:



Expedice č. 4 – Albánie 2009

V Albánii jsme jeli po trase (a ujeli jsme 1158 km):

3.den - sobota 26.9.2009, ujeto: 283 km

Ohrid - Sv. Naum (Makedonie) - Pogradec - Korca - Ersek – Gjirokaster

4.den - neděle 27.9.2009, ujeto: 95 km

Gjirokaster - Sarande - Butrint – Sarande

5.den - pondělí 28.9.2009, ujeto: 204 km

Sarande - Gjirokaster - Tepelene - Ballsh – Berat

6.den - úterý 29.9.2009, ujeto: 222 km

Berat - Luskuje - Dürrese - Kruje – Skhodra

7.den - středa 30.9.2009, ujeto 201 km

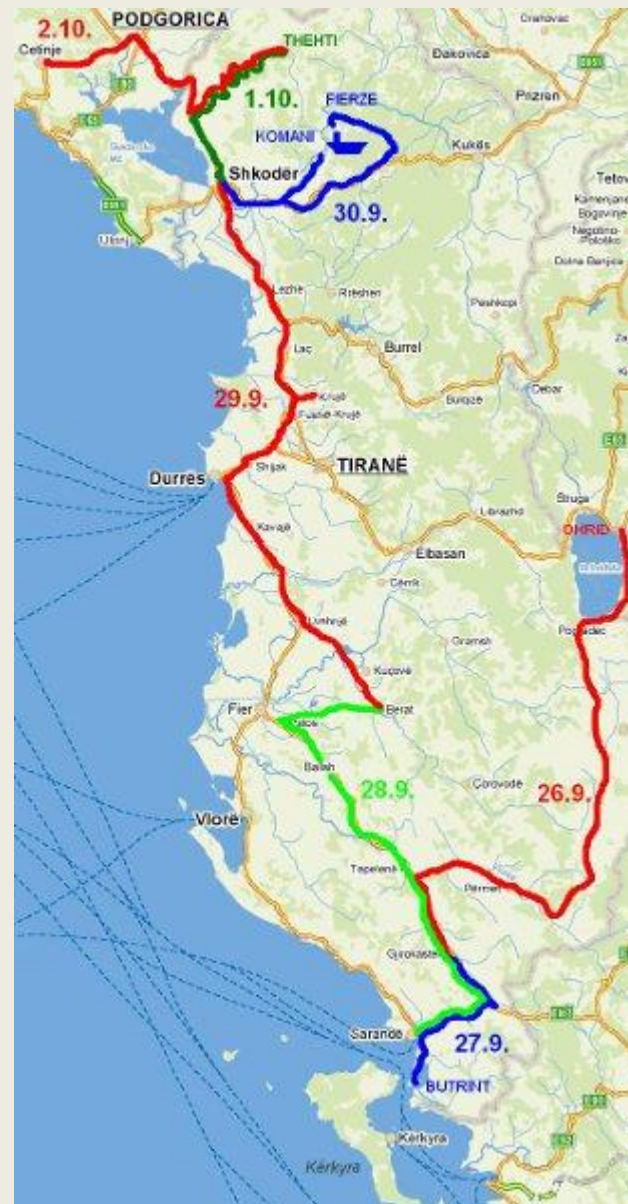
Skhodra - Komani - trajekt do Fierze – Skhodra

8.den - čtvrtek 1.10.2009, ujeto: 79 km

Skhodra - Koplik - Boge – Theth

9. den - pátek 2.10.2009, ujeto: 134 km

Theth – Koplik (Albánie) - Podgorica - Cetinje (Černá Hora)



Expedice č. 4 – Albánie 2009

Do České republiky jsme se vraceli po trase (a ujeli jsme 1430 km):



Expedice č. 4 – Albánie 2009

HISTORIE

Albánie (celým názvem *Albánská republika*, albánsky *Republika e Shqipërisë*) je země ležící v jihovýchodní Evropě na Balkánském poloostrově. Albánský název znamená v překladu „**Země orlů**“. Zemi ze západu omývá Jaderské moře (362 km) a Iónské moře (58 km), na severu pak hraničí s Černou Horou, na severovýchodě s Kosovem, na východě s Makedonií (151 km) a na jihu s Řeckem (282 km). Albánie se rozkládá v členitém terénu; sever země je rovinný, jih a východ pak velmi kopcovitý. Země má hlavně kontinentální podnebí s chladnými zimami a teplými léty.

Dějiny

Od několika antických spisovatelů se lze dovědět o jistém předřeckém obyvatelstvu Balkánu. Tito lidé se nazývali Pelasgové a jejich hlavním městem byla Dodóna. Město bylo dlouhou dobu centrem říše Epirus, jednoho z nejlivnějších království antiky. V Dodoně se nacházela nejstarší věštitna antiky, asi o 2500 let starší než věštitna v Delfách, a proto byla poutním místem Řeků.

Antika

Antické obyvatelstvo charakterizuje originální architektura. Ilyrové se zde začali objevovat kolem roku 1000 př. n. l. jako lidé mluvící indoevropským jazykem. Jejich kultura byla ovlivněna řeckou. V Albánii byly ale také řecké kolonie. Země byla poté dobyta Byzantskou říší, v první polovině 15. století se dostala pod vliv Osmanů.

Středověk

Byzantinský vliv však začalo ohrožovat Bulharsko, a později další státy, hlavně ze severu Raška, Zeta a Benátská republika. Několikrát na území současné Albánie vtrhli též barbaři. Na přelomu 12. a 13. století vznikl první albánský státní útvar, bylo jím Arbešské knížectví. Neustálé válčení způsobilo rozsáhlé migrace obyvatelstva, které utíkalo buď na jih země, nebo na Apeninský poloostrov. Ve 20. až 30. letech století patnáctého začali postupně zemi ovládat Osmané, proti nim se však postavil Gjergj Kastrioti Skanderbeg z Krujë, který dokázal úspěšně na 20 let jejich vliv dočasně odstranit. Osmané v Albánii nakonec vládli další stovky let; vytlačili křesťanství do hor a zavedli islám, i vlastní kulturu. Zatímco v 19. století docházelo v okolní Evropě k rozvoji, Albánie se stala zaostalou zemí s vysokým podílem negramotnosti (téměř všechny ženy byly nevzdělané) a skoro žádným průmyslem. Proti Osmanské nadvládě propukala různá povstání; mezi lety 1756 a 1831 získal na severu země moc rod Bušatliů, mezi lety 1787 a 1822 pak jih země ovládl Ali Paša Tepelenský. Od 2. poloviny 19. století existovalo již albánské národní hnutí, na přelomu 70. a 80. let téhož století také působila Prizrenská liga, jedna z národních organizací, která požadovala na sultánovi autonomii země.

Nezávislost

Albánie vyhlásila 28. listopadu 1912 nezávislost po První balkánské válce a stala se autonomním, suverénním a dědičným knížectvím, jehož vládcem byl zvolen Wilhelm Weid, který dorazil do Albánie 7. března 1914 a za své sídelní město si vybral přístav Durrës (Drač).



Expedice č. 4 – Albánie 2009

HISTORIE

První světová válka

Nedlouho po vyhlášení nezávislosti Albánie však vypukla první světová válka a členové MKK (Mezinárodní kontrolní komise) jeden po druhém začali i s vojenskými jednotkami opouštět Albánii. Po definitivním odchodu členů MKK a jejich jednotek nenacházející východisko opustil kníže Vilém Albánii s tím, že neabdikuje a že během jeho dočasné nepřítomnosti "si bude moci lid v klidu rozmyslet a najít pro sebe správnou cestu". Od roku 1916 se z Albánie stalo jedno z bojišť první světové války. Krátce po jejím ukončení roku 1920 došlo k jedné významné změně; hlavní město bylo přesunuto z Drače do Tirany, tehdy malého 20ti tisícového města.

Meziválečné období

Po ukončení války zůstával osud nezávislé Albánie nejistý. V roce 1924 vypukla ve městě revoluce, která však vyústila ve zrušení monarchie a vytvoření republiky. Mezi lety 1922 až 1939 byl vůdčí albánskou postavou Ahmet Zogu, který byl nejdříve premiérem 1922 - 1924, později prvním prezidentem Albánie 1925 - 1928 a konečně v letech 1928 až 1939 vládl jako král Albánců Zog I. K jeho dosazení napomohly jugoslávské síly. Zog se však krátce po začátku své vlády obrátil k Bělehradu zády, a začal spolupracovat s Mussolinim. Toto spojenectví (do něj patřilo též i Maďarsko, Rumunsko a Bulharsko), které bylo zaměřené právě proti Jugoslávii, mu nakonec překazil vliv evropských mocností.

Druhá světová válka

Pouze 5 měsíců před druhou světovou válkou 7. dubna 1939 Albánii obsadila fašistická Itálie a titul albánského krále obdržel od italské vlády král Viktor Emanuel III. Za spoluúčasti albánské komunistické strany se zformovalo protifašistické partyzánské hnutí, které roku 1944 zemi osvobodilo. V jeho čele stál Enver Hodža, ten mezi lidmi získal ohromnou oblibu a stal se velkou autoritou. Okamžitě po skončení bojů získala PPSH (zkratka pro albánskou komunistickou stranu) moc a začala provádět komunistické reformy.

Poválečná Albánie

Mezi lety 1945 a 1990 měla Albánie jeden z nejtvrdějších režimů v Evropě a ocitla se v mezinárodní izolaci; nejprve přerušila kontakty se západem a později i s východními zeměmi. Roku 1968 vystoupila na protest proti okupaci ČSSR z Varšavské smlouvy. V letech 1990 až 1992 byla ukončena komunistická vláda a zřízena pluralitní demokracie. Transformace se ukázala být obtížnou, protože se vlády musí vypořádávat s vysokou nezaměstnaností, korupcí, zničenou infrastrukturou, velkou sítí organizovaného zločinu s napojením na vládní úředníky a roztříštěnou politickou opozicí. Došlo k nepokojům i silným ekonomickým propadům. Opět bylo povoleno náboženství, tak dlouhou dobu krutě potlačované. Dne 1. dubna 2009 se Albánie stala plnoprávným členem NATO a v současné době usiluje o integraci do EU.



Expedice č. 4 – Albánie 2009

HISTORIE

Geografie

Značnou část vnitrozemí prostupují horstva albánsko-řecké soustavy, kde také leží nejvyšší hora Korab, na severu zasahují horstva Dinárských hor. Největší řekou je Drin. Na severu a východě leží hraniční jezera Skadarské, Ohridské a Prespanské. Podnebí je ryze středomořské. Na pobřeží panují suchá horká léta s průměrnou teplotou okolo 25 °C a mírné vlhké zimy s teplotou okolo 7 °C. V hornatém vnitrozemí dosahuje průměrný roční úhrn srážek až 2000 mm.

Politika

Hlavou státu je prezident, volený Kuvendi neboli Shromážděním Albánské republiky. 140 poslanců je voleno Albánci ve volbách každé 4 roky. 100 členů shromáždění je vybíráno přímou volbou a dalších 40 poměrným systémem.

Obyvatelstvo

Většina obyvatelstva jsou Albánci, ale je tu i malá minorita Řeků, Makedonců a Rumunů. Mnoho etnických Albánců žije také v přilehlém Kosovu (asi 1,8 milionu), Makedonii (okolo 800 000), Černé hoře (okolo 30 000), Srbsku (okolo 500 000) a Řecku, kde Albánci tvoří jednu z největších menšin (přes 1 milion).

Skupiny albánského národa

Ghegové – žijí na severu země, do 20. století u nich přetrvávalo rodové zřízení a zvykové právo. Ghegské nářečí bylo dříve literárním jazykem.

Toskové – žijí jižně od řeky Skhumbin, toskický dialekt byl v roce 1972 převzat jako základ spisovného jazyka.

Úředním jazykem Albánie je albánština, ale na hranicích s Řeckem se někde mluví i řecky.

Náboženství

Od vlády Osmanské říše je hlavní náboženství islám (50 %). Dalšími hlavními náboženstvími jsou albánské ortodoxní křesťanství (35 %) a římskokatolické křesťanství (15 %). Ortodoxní Albánci žijí převážně na jihu a Albánci římskokatolického vyznání hlavně na severozápadě země. Islám je rozšířen, kromě některých horských oblastí, všude. Albánie je jedinou evropskou zemí s muslimskou většinou.









Hlavní město:	 Tirana (Tiranë)
Rozloha:	28 748 km ² (139. na světě) z toho 4,7 % vodní plochy
Nejvyšší bod:	Velký Korab (2753 m n. m.)
Časové pásmo:	+1
Obyvatelstvo	
Počet obyvatel:	3 600 523 (125. na světě, 2008)
Hustota zalidnění:	125 ob. / km ² (82. na světě)
HDI:	▲ 0,807 (vysoký) (69. na světě, 2007)
Jazyk:	albánština
Náboženství	islám 50%, albánské ortodoxní 35%, římsko-katolické 15%
Státní útvar	
Státní zřízení	republika
Vznik	28. listopadu 1912 (nezávislost na Osmanské říši)
Prezident	Bamir Topi (od 2007)
Předseda vlády	Sali Berisha (od 2005)
Měna	albánský lek (=100 qindarka) (LK)

HDI (anglicky: *Human development index*) – Index lidského rozvoje je pokus o vyjádření kvality lidského života, za pomoci porovnání údajů o chudobě, gramotnosti, vzdělání, střední délky života, porodnosti a dalších faktorů, který vypracovává Organizace spojených národů (OSN).

Výsledky převodu měn pro den 20.9.2009

CZK   **ALL**
1 CZK = 5.325 ALL (albánský lek)

EUR   **ALL**
1 EUR (euro) = 133.573 ALL (albánský lek)



Čtvrtek 24.9.2009

Trasa:

Žďár nad Sázavou - Velké Meziříčí - Brno -
Bratislava - Budapest - Bělehrad - Niš - Skopje -
Ohrid (ČR - SR - Maďarsko - Srbsko - Makedonie)

Ujeto: 1374 km

Poplatky:

Vigneta Maďarsko na 4 dny 7,5 €
mýtné přes Srbsko 49,5 €
Makedonie 5,8 €

Přesně ve 21:50 najíždíme u Velkého Meziříčí
na naší slavnou D1 směr Balkán.

Je po sedmé ráno a po krátké zastávce jedeme dál
směrem na Niš kam to máme ještě asi 160 km.
Z tohoto je zřejmé, že jsme asi 100 km
za Bělehradem, kam jsme přijeli o půl šesté ráno.

Cesta přes Slovensko a Maďarsko proběhla
bez sebemenších problémů, po pěkných dálnicích
to jde.

Za hranicemi Srbska však začala žalostná cesta,
kde se střídaly rychlosti od 40 do 100 km a to dost
často za sebou. Třepaní známé z D1 je proti tomu
jako pohazení.



Pátek 25.9.2009

Ubytování:

Ohrid - soukromý penzion 8 €/osobu

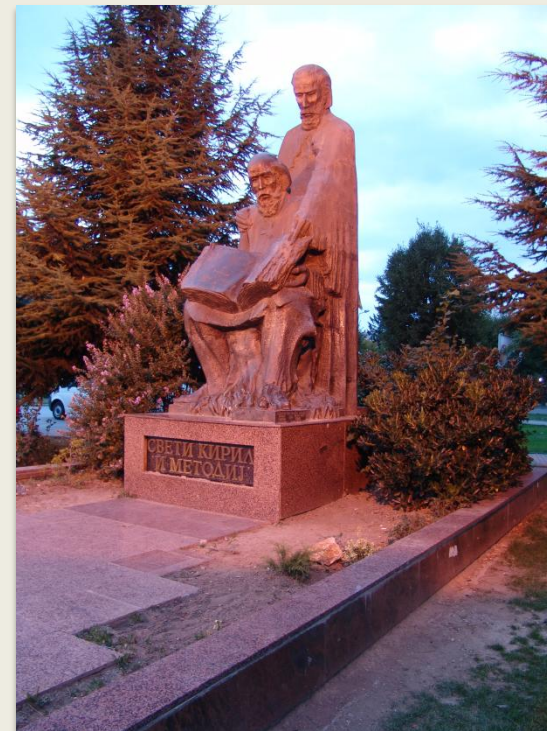
Ohrid (čti Ochrid) je město v jihozápadní části Republiky Makedonie, u severovýchodního břehu stejnojmenného jezera (Ohridské jezero).

První zmínky o osadě zvané původně Lychnidos pocházejí ze 4. století př. n. l., kdy byla dobyta Filipem II. Makedonským. Ve 2. století př. n. l. byla osada dobyta Římany a stala se součástí obchodní cesty Via Egnatia mezi Jaderským a Egejským mořem. V 6. století n. l., se v okolí Lychnidu, náležejícího k Byzantské říši, začal usazovat slovanský kmen Brsajců. Z 9. století pak pochází nynější slovanský název města vzniklý z výrazu „vo hrid“ neboli „na kopci“.

Na přelomu 9. a 10. století se Ohrid stal útočištěm žáků **sv. Cyrila a sv. Metoděje** vyhnaných z **Velkomoravské říše**. Nejvýznamnější z nich byli sv. Kliment Ohridský a sv. Naum. Při klášteře, který v Ohridu založil sv. Kliment, vznikla literární škola, díky které se z Ohridu stalo nejvýznamnější centrum slovanské kultury a vzdělanosti, která se odtud dál šířila po východní Evropě.

Koncem 10. století vystavěl na kopci nad městem car Samuel, vůdčí postava povstání proti byzantské nadvládě, velkou pevnost, která tvoří dominantu města i dnes, a učinil z Ohridu hlavní město Makedonské říše. V roce 1014 však byl car Samuel poražen Byzantinci, čímž se významně snížil politický význam města.

Ohrid, nad nímž se vystřídala nadvláda byzantská, bulharská, řecká, srbská, albánská i osmanská, zůstal do počátku 18. století významným církevním centrem a sídlem patriarchátu Ohridu.



Město **Ohrid** i jezero byly v roce 1980 zapsány mezi světové dědictví UNESCO. Ohrid je významným turistickým centrem Makedonie. V křivolakých uličkách starého města, rozkládajícího se na kopcích nad jezerem, se nachází řada ukázek typické místní architektury, charakteristické přesahem horních pater domu do ulice. Severně od Ohridu se nachází známé letoviště Struga, jižně pak turisty vyhledávaný klášter **sv. Nauma**.

Památky: **Amfiteátr** pocházející ještě z římského období, dodnes užívaný k divadelním a hudebním představením, **Kostel sv. Sofie** vyzdobený unikátními freskami světců mj. sv. Cyrila, sv. Metoděje a raných křesťanských papežů z 11. století., **Katedrální kostel sv. Klimenta a sv. Pantelejmona** postavený na základech staveb z 9.-15. století, za osmanské nadvlády přestavěný na mešitu, nedávno kompletně zrekonstruovaný a znovu vysvěcený. Jsou v něm uloženy ostatky sv. Klimenta Ohridského. Jižně od města na romantickém útesu nad jezerem se nachází **Prezidentská vila** zbudovaná pro maršála Tita, která je stále státem využívána.





Sobota 26.9.2009

Trasa:

Ohrid - Sv. Naum - Pogradec - Korca - Ersek - Gjirokaster (Makedonie - Albánie)

Ujeto: 283 km

Památky:

Sv. Naum 2 €/osobu

Ubytování:

Gjirokaster - hotel Sopoti 6,5 €/osobu


V 10 hodin opouštíme Ohrid a jedeme podél jezera k asi 30 km vzdálenému přechodu. Těsně před ním však ještě navštívíme klášter Svatého Nauma.

Nejdříve před vjezdem do areálu zaplatíme 4 eura a pak po nás chtějí ještě vstup ve výši 100 MKD přímo do kláštera. Nakonec poté, co místnímu, zjevně farníkovi kláštera, řekneme, že jsme Češi, platíme jen 50 MKD.

Je totiž zajímavé, že v Makedonii jsou vstupy do památek odlišné pro domácí a pro zahraniční návštěvníky (většinou 1:2). Zastávka pak opravdu stojí za to, i když okolí kláštera je docela nevkusně vyzdobené umělými fontánkami.

100 MKD (makedonský denár) = 40,70 Kč

Výsledky převodu měn pro den 26.9.2009

EUR 

 MKD

1 EUR (euro) = 61.744 MKD (makedonský denár)



Svatý Naum (cca 840 – 905), žák **svatého Cyrila a svatého Metoděje**. Pocházel z urozené rodiny, ale rozhodl se vzdát bohatství a následoval věrozvěsty v jejich cestě na území Velké Moravy na pozvání **knížete Rostislava**.

Po smrti svatého Metoděje a vyhnání jeho následovníků **knížetem Svatoplukem z území Velké Moravy** odešel spolu s ostatními na krátkou dobu do Bělehradu, pod ochranu bulharského vazala knížete Radislava, který jej později poslal společně s dalšími žáky věrozvěstů (např. svatým Klimentem Ohridským) do tehdejšího hlavního bulharského města Plisky, kde vytvořili známou Plisecko-preslavskou literární školu jejímž žákem byl i sám bulharský panovník car Symeon.

Později se odebral šířit staroslověnskou liturgii na území Makedonie, tehdy náležejícího k Bulharsku, kde jižně od města **Ohrid** založil klášter, který dnes nese jeho jméno.

Klášter leží v nejj jižnější části Republiky Makedonie na břehu Ohridského jezera nedaleko pramenů řeky Černý Drim a hranice s Albánií. Svatý Naum jej založil okolo roku 885. Po většinu doby své existence byl významným kulturním centrem a poutním místem.

Kostel ležící na území kláštera je proslulý bohatou freskovou výzdobou a je plně zpřístupněn turistům. Jedná se o vyhledávané výletní místo, nachází se zde hotel, řada restaurací a rozlehlá pláž.



Výstavba bunkrů byla reakcí na napadení Československa v roce 1968 vojsky Varšavské smlouvy. Mimochodem, tenkrát nám Albánie nabídla své 2 stíhačky na obranu vzdušného prostoru. Bunkry najdete úplně všude, na každém horském hřebenu, v každé vesnici, ale i na hřbitově či pod čarou přílivu na mořském pobřeží.

Albánština (*gjuha shqipe*) je jazyk, kterým mluví přes 6 miliónů lidí, primárně v Albánii, Kosovu, Řecku, Srbsku, Černé Hoře, a Makedonské republice, ale také v jiných částech Balkánu, podél východního pobřeží Itálie a na Sicílii, a také emigrantské skupiny ve Skandinávii, Německu, Řecku, Itálii, Spojeném království, Egyptě, Turecku, a USA. Jazyk je zařazen jako samostatná větev rodiny indoevropských jazyků bez jakékoliv příbuznosti s ostatními.



Republika e Shqipërisë
Republika Albánie



Vlajka

Znak (heraldika)



Neděle 27.9.2009

Trasa:

Gjirokaster - Sarande - Butrint – Sarande

Ujeto: 95 km

Památky:

hrad a muzeum Gjirokaster 400 LEK/osobu

Modré oko 300 LEK celkem

Butrint 700 LEK/osobu

Ubytování:

Sarande - hotel Real 20 € apartmán = 5 €/osobu

Modré oko, dříve bývala rekreační oblast pouze pro vyvolené (vstup pouze s průkazkou komunistické strany) a obyčejní lidé tam neměli přístup.

Modré oko je vlastně podzemní pramen, který vyvěrá z 45 metrů hlubokých podzemních jeskyní, které nebyly ještě dostatečně prozkoumané a název má proto, že když stojíte nad ním, vidíte, že uprostřed je voda tmavě modrá, jako duhovka a po okrajích světle modrá.

I horkém letním dni má vyvěrající pramen stálou teplotu 10° C.

Je to krásné místo uprostřed lesů a místní i zahraniční turisté jej hodně využívají k výletům a dostaveníčkům.

Zajímavostí je, že toto jezírko objevil Čech, který pomáhal při výstavbě nedaleké vodní elektrárny.



Gjirokaštër či **Gjirokastra** (řecky: *Αργυρόκαστρον* – *Argyrókastron*; italsky: *Argirocastro*, turecky: *Ergiri*) je město v jižní Albánii ležící asi 20 km na sever od řecké hranice ve výšce 300 m n.m. Má cca 30 000 obyvatel převážně řeckého etnického původu, i když v posledních desetiletích řada obyvatel emigrovala do Řecka. Jeho staré město je zapsáno na Seznamu světového dědictví UNESCO jako vzácný příklad dobře dochovaného otomanského města.

Poválečný komunistický režim vytvořil z města průmyslové a obchodní centrum, částečně i proto, že se zde v roce 1908 narodil albánský komunistický diktátor Enver Hodža. Celé město bylo prohlášeno za muzeum a rodný dům **Envera Hodži** se stal centrem jeho kultu osobnosti. Na konci komunistické vlády trpělo město vážnými ekonomickými problémy a stalo se centrem odporu proti vládě Sali Beriši i místem silných protivládních demonstrací, které vedly k pádu Berišovy vlády. Rodný dům Envera Hodži byl 16. prosince 1997 protikomunistickými demonstranty vypálen.

Městu dominuje **Citadela**, která střeží strategicky důležitou silnici podél řeky Driny. Dnes je zde umístěno vojenské muzeum. Pevnost pochází z 18. století a byla zbudována místním vládcem Gjin Bue Špatou. Za vlády Ali Paši a dokonce ještě ve 20. století, byla dále rozšiřována. Dnes zde kromě řady obytných a hospodářských budov nalezneme pět věží, kostel i vodní fontány. V severní části pevnosti bylo zřízeno vězení, kde byli mimo jiné vězněni odpůrci komunistického režimu. Pevnost bývá rovněž dějištěm mezinárodních folklorních festivalů.



Historické město **Butrint** se nachází na samém jihu Albánie při hranicích s Řeckem na jihovýchodním výběžku poloostrova Ksamili, který odděluje Kerkyrský průliv Jónského moře od Butrintského jezera a Vivarského kanálu.

Vzhledem ke své strategické poloze ve Středozezemním moři bylo město svědkem vojenských operací od Peloponéské války v 5. století př. n. l. až po napoleonské války v 19. století.

Úpadek města započal katastrofálním zemětřesením v roce 1153. Vpád Benátčanů, vzestup spodní vody a následné epidemie město vylidnily. Bylo pohřbeno pod bahnem a zarostlo bujnou vegetací.

Vykopávky začaly v roce 1920. Překvapivý rozsah a zachovalost památek byl oceněn v roce 1992 zařazením na Seznam světového dědictví **UNESCO**. Mezi lety 1997 a 2005 byl Butrint, kvůli rabování, zapsán také na Seznamu světového dědictví v ohrožení UNESCO.



Pondělí 28.9.2009

Trasa:

Sarande - Gjirokaster - Tepelene - Ballsh - Berat
(Albánie)

Ujeto: 204 km

Památky:

hrad Gjirokaster 100 LEK / osobu za vstup
a 100 LEK / osobu průvodci

Ubytování:

Berat - hotel Mangalemi 15 €/osobu se snídaní

Berat také nazývaný Albánský Bělehrad (*albánsky: Berat nebo Berati*) je město ležící v centrálně-jihní části Albánie. Má okolo 45 500 obyvatel.

Pro kraj Berat (*albánsky Rrethi i Beratit*) je významná těžba ropy a její zpracování ve větších městech.





Vydáváme se na prohlídku hradu, který se začal budovat již od 4.století př.n.l. Zaplatíme vstupné 100 LEKů a ihned za branami se k nám přidá chlapec, který mává několika klíči v ruce, že nám otevře jeden z kostelů. Chvilí se s ním dohadujeme, že jej nepotřebujeme vidět, ale nakonec svolíme a doprovází nás. Z klučiny se rázem stává samozvaný průvodce, anglicky sdělující základní informace o hradu (10 ha rozloha, 500 lidí tam stále bydlí) a ukazuje některé zajímavé budovy. Nakonec nás přivede ke kostelu sv. Triadha. Po jeho prohlídce je nám jasné, že jej musíme nějak odměnit, takže mu dáváme 200 LEKů (40 Kč), což je dle nás dostatečná hodnota za jeho výkon. S radostí nám potřepá všem rukou a odchází očekávat další návštěvníky hradu.

Vstupujeme do další části hradu, kde nás zase odchytí místní prodavač suvenýrů a slovy "come come" nás láká k dalším zříceným částem hradu. Ukazuje starobyrou zásobárnu vody, popisuje hory v okolí a opět se dozvídáme jak je hrad velký, kolik tam žije lidí a navíc, že je ve městě 12 kostelů z původních 46. Také jemu náleží odměna, ale protože neměl klíče (to byl dle nás hlavní rozdíl mezi průvodci ☺), dostává jen 100 LEKů. I on je však spokojený, třepá nám rukou a s upřímným úsměvem nás ještě posílá na další vyhlídku. Albánci jsou prozatím opravdu milí a přátelští ...



Úterý 29.9.2009

Trasa:

Berat - Luskuje - Dürrese - Kruje - Skhodra (Albánie)

Ujeto: 222 km

Památky:

muzeum Berat 200 LEK/osobu

Ubytování:

Skhodra - Hotel California 7,5 €/osobu



Krujë (albánsky: *Krujë* nebo *Kruja*, řecky: Κρούα *Kroia*, italsky: *Croia*, turecky: *Akçahisar*) je hlavní město okresu Krujë v Albánii, kde žije kolem 20-ti tisíc obyvatel. Název města pochází z albánského slova pro jaro, *krua*.

Krujë je nejvíce známo jako rodné město albánského národního hrdiny **Skanderbega**. Odtud byli po 35 let úspěšně odráženi Osmanští Turci (v letech 1443 až 1478). Hrad byl ubráněn během čtyř obležení Osmanskými Turky před konečnou kapitulací krátce po smrti albánského národního hrdiny Gjergje Kastriotiho (Skanderbega).

Hlavní turistické atrakce jsou hrad a pevnost, Skanderbegovo muzeum uvnitř hradu a starý obnovený orientální trh. V pevnosti je opravený dům z období Osmanských Turků, jež slouží jako etnografické muzeum.



Na závěr našeho pobytu v **Beratu** se znovu dopoledne vydáváme (tentokrát autem) na hrad Berat.

Cílem naší výpravy je muzeum ikon největšího albánského malíře 16. a 17. století Onufriho, které je vlastně umístěné v kostele sv. Marie, který byl v pondělí (29.9.) uzavřen.

Za 200 LEKů návštěva určitě stála, díla jsou opravdu velmi zachovalá a zajímavá.

Na závěr naší návštěvy **Beratu** si ještě v několika minutách prohlédneme starý kamenný most a po nové čtyřproudové silnici opouštíme **město červených střech** a vyrážíme směrem na město Kruje.





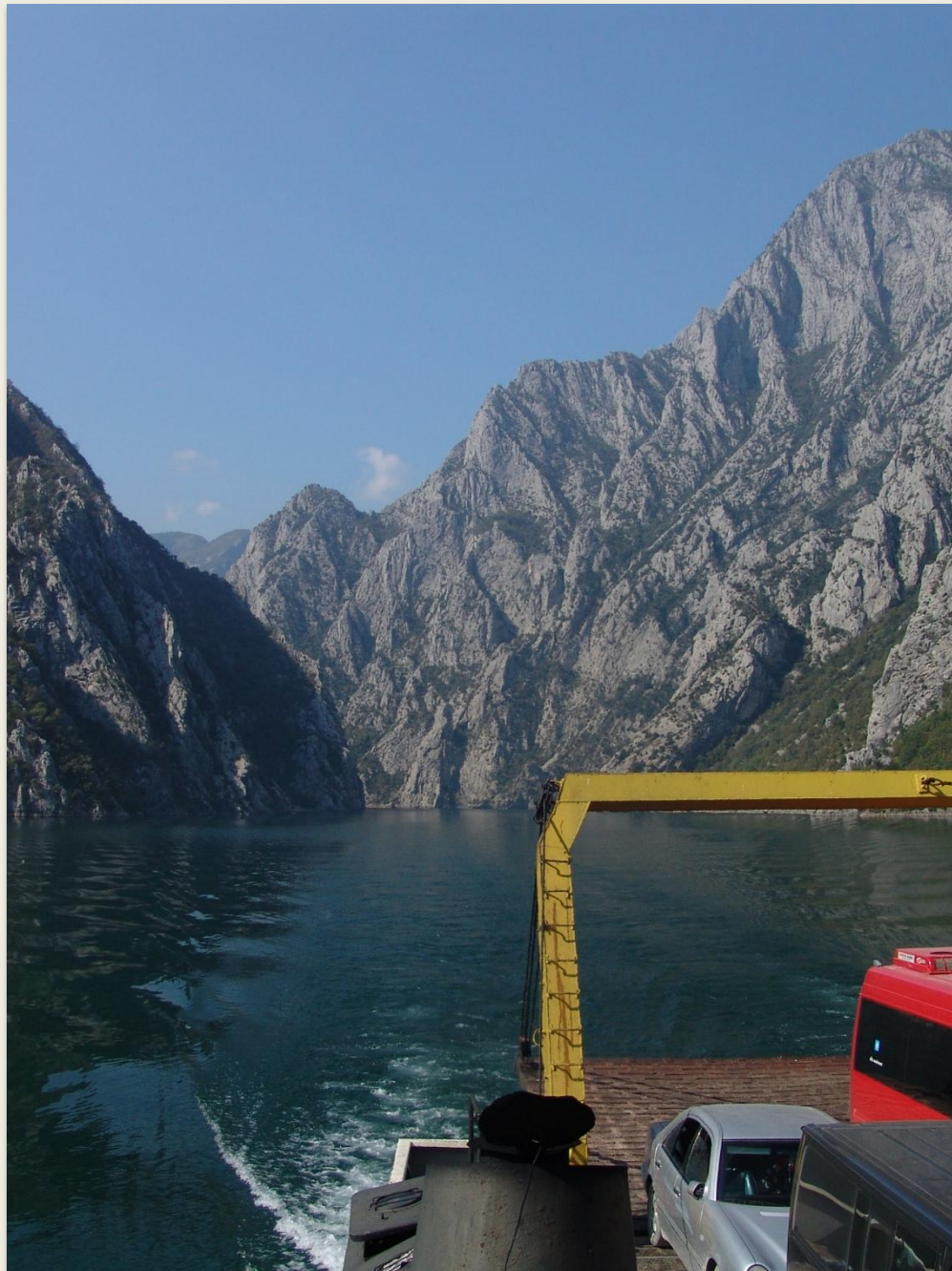
Přijždíme na náměstí města **Kruje**, kde si projdeme hrad a starý bazar. Tam najdete všechno od koberců, šperků, nejrůznějších starožitností, až po trička s klasickou albánskou orlicí. Dobré místo ke koupi suvenýrů a dárků.

Najdete tu také místní specialitu, kterou je koňak Skanderbeg, pojmenovaný po národním hrdinovi z 15. století, který sjednotil albánské rodiny v boji proti Turkům. Jednu láhev koňaku pak večer také s chutí vyzkoušíme.

Na závěr návštěvy města ještě uděláme nezbytné foto sochy největšího Albánce a můžeme se vydat dál. Rozhodli jsme se totiž, že už bylo dost muzeí, hradů a dalších památek a další dny strávíme v přírodě.

Jako startovní místo zvolíme **Skadar**, (*albánsky Shkodër, srbsky Skadar/Скадар, italsky Scutari*), kam to máme nějakých 85 km a navečer se zde ubytujeme.





Středa 30.9.2009

Trasa:

Skhodra - Komani - trajekt do Fierze – Skhodra

Ujeto: 201 km

Poplatky:

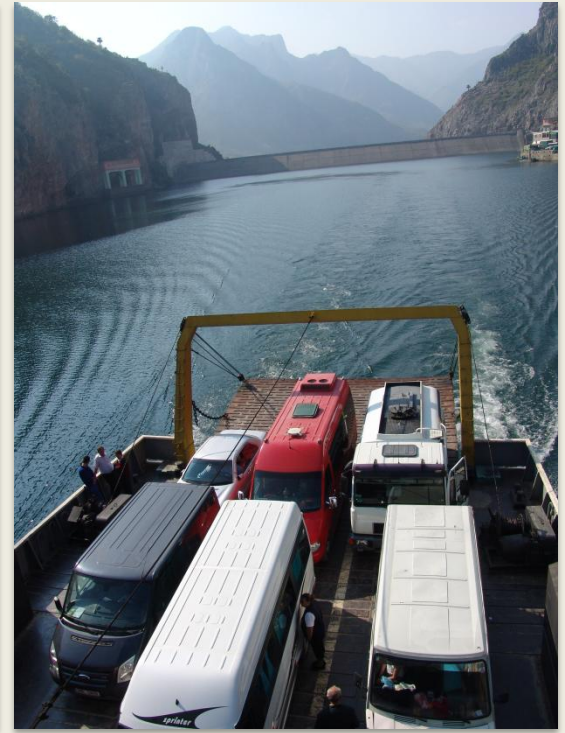
tunel před trajektem: 300 LEK celkem
trajekt: 2000 LEK za auto, 300 LEK/osobu

Ubytování: Skhodra - hotel Argenti 10 €/osobu

Po sedmé hodině vyrážíme autem ze **Skhodry**, podle našeho odhadu, na asi hodinu a půl dlouhou cestu vedoucí do **Komani**. Pár kilometrů je cesta slušná, ale postupně se začíná klikatit a stoupat kolem spodních kaňonů řeky. Jedeme pomalu, chvílemi po asfaltu, chvílemi jen šotolinou, přesto předjíždíme jeden minibus za druhým, čímž se dostáváme do předních řad. Po hodině a půl, jak jsme správně odhadli, se před námi objeví hráz přehrady a stavíme se do fronty asi na 4. místo - a to jsme 5 aut předjeli. Je chvíli po deváté a policista nám ukazuje na hodinkách, že o půl pojedeme. Z toho lze usoudit, že loď odjíždí opravdu už v deset, takže máme štěstí a pojedeme. Máme dost času, tak dáme kafe z termosky. Po chvíli už z dálky vidíme sjíždět od hráze osobní i nákladní auta, což znamená, že loď přijela.

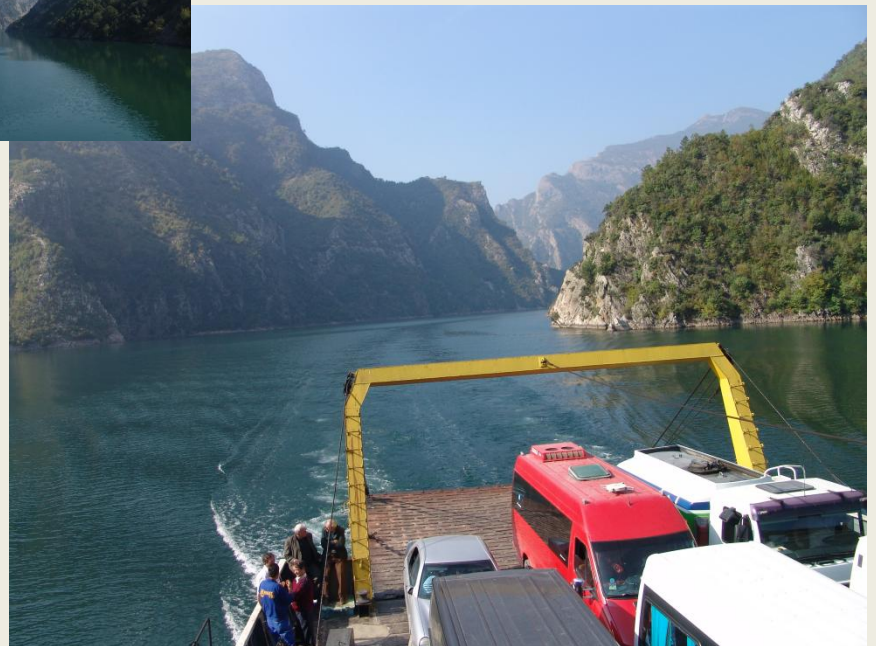
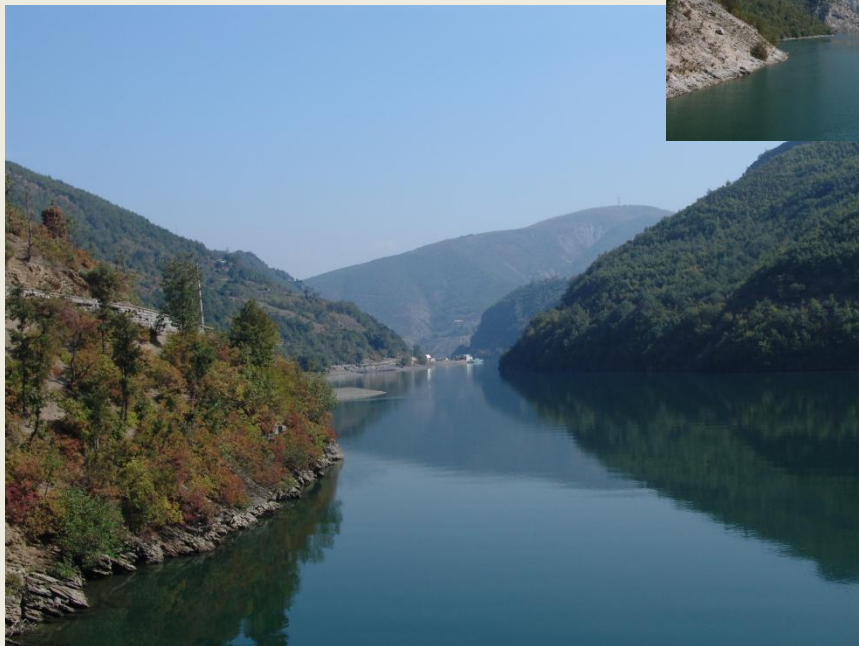
Za chvíli už jedeme nahoru také a po projetí tunelem platíme nejdříve 300 LEKů za tunel a následně 3200 LEKů za trajekt (300 za osobu a 2000 za auto). Trajektu říkají Albánci trakedi - no uvidíme jestli to nebude tragédie, zatím je to zážitek. Další sranda je nájezd na loď, protože se couvá a dělníci nás navádí samozřejmě co nejlíže. Celá cesta pak trvala víc jak dvě hodiny, během nichž si opravdu užíváme nádherné scenérie, průjezdy kaňony a krásnými horskými masivy. Někde jsou vidět i obydlí a lidé, pro které je jediným prostředkem pro spojení se světem loď.

Trajekt přijíždí do **Fieri**, odkud místní pokračují dál do správného města Bajram Curri, kam to mají asi ještě půl hodiny. Je to určitě rychlejší než celou trasu absolvovat po silnici. O tom se totiž následně přesvědčíme, když nazpět do Skadaru jedeme 4 hodiny. Silnice je povětšinou asfaltová, ale jsou to samé serpentiny, stoupaní a klesání.



Trajektem jedeme více jak 2 hodiny po přehradě **KOMANI** (200 m nad mořem) rychlostí 15 km/hod. Vodní přehrady jsou pro Albánii životně důležité, neboť dodávají většinu elektřiny pro zemi (zbytek se dováží). Některé podniky (ale i restaurace v turistických centrech) mají svůj velký záložní generátor.







Po únavných silničných serpentinách cestou vzhůru si nad přehradou **Komani** uděláme krátkou zastávku. Nejen na občerstvení ...

Čtvrtek 1.10.2009

Trasa:

Skhodra - Koplik - Boge - Theth (Albánie)

Ujeto: 79 km

Ubytování:

Theth - v soukromí 15 €/osobu se snídaní a večeří

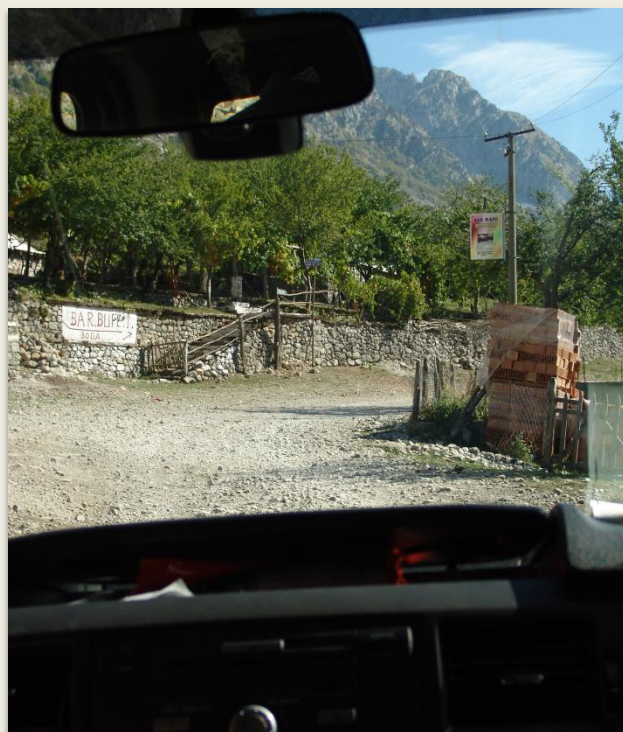
Více jak 2 hodiny se autem pomalu (na zařazenou jedničku) šplháme do výšin hor **Prokletije**. Cestou se musíme vyhýbat nejen protijedoucím autům a zvířatům, ale i vyčnívajícím kamenům na plně rozbité cestě.

Pohoří **Prokletije** (albánsky Bjeshkët e Nemunaje) se nachází se na hranicích Albánie, Černé Hory a Srbska (Kosova). Je to nejvyšší část Dinárských hor. Nejvyšší vrchol je Maja e Jezercës (2694 m), ležící v jižní části celku.

Na západě jsou hory tvořeny vápencem a dolomitem, na východě a severu jsou masivy modelovány břidlicí.

Vzhledem k vápencové stavbě je pohoří **Prokletije** poměrně chudé na vodní zdroje. Potoky mají často sezónní charakter, v mnoha případech se ztrácejí v ponorech.





Silnice do vesničky **Thethi** se najednou v **Boge** mění z velmi kvalitní asfaltky na rozbitou, úzkou a kamenitou polní cestu.

Po ní se pomaličku, na zařazenou jedničku, po serpentínách šplháme až do výšky 1685 metrů a následně sjíždíme dolů do údolí.

Vesnička **Thethi** je rozložena v 800 m nadmořské výšky.





Sjíždíme dolů do údolí. Ve vesničce **Thethi** bychom se rádi ubytovali. Na následující den plánujeme pěší túru až mezi vrcholky hor. Bohužel v tuhle chvíli ještě netušíme, že se nám za několik hodin zkazí počasí a spustí se vytrvalý déšť ...



Cesta vede oblastí přes národní park **Thethi**, který je tvořen převážně vápencem a dolomitem.

Ze směru **Koplik** bývá v zimě uzavřená (na 4 až 6 měsíců) a otvírá se zpravidla v polovině června. Ze směru **Shkoder** je průjezdná až po osadu **Theth** po celý rok.

V osadě **Theth** celoročně bydlí cca 20 lidí. Většina obyvatelstva se však stěhuje na zimu do níže položených míst.

Na dorozumění je vhodné ovládat základní slova v albánštině. Menší děti však překvapivě umí (některé až velmi dobře) anglicky. Nejstarší obyvatelé se naopak rozpomínají na itaštinu či řečtinu.





Krajina je nádherná, takže chvílemi zastavujeme na focení, ale taky abychom se vyhnuli s protijedoucím autem.

Jakmile dosáhneme nejvyšší bod cesty, pak už jen klesáme po stále strašné cestě dolů až do vesnice **Theth**. Celá cesta z **Boge** byla dlouhá 27 km a trvala nám opravdu skoro 2,5 hodiny. Odměnou je ale nádherná příroda a zapomenutý kraj, kde se očividně zastavil čas, i když zde je elektřina, lidé mají auta, ale kde jsou také 4-6 měsíců odříznuti od okolního světa a musí spolehnout jen na sebe a dostatečné zásoby.

Paní domácí mluví jen albánský, tak si pozve k překládání synka. 11-ti letý klučina, jak později zjistíme jeho věk, pak všechno slušnou angličtinou domluví, jen si vždy odběhne za tatínkem na pole, aby odsouhlasil cenu.

Máme k dispozici jeden pokoj turistické úrovně se 4 postelemi, snídaní a večeří a to vše za 15 euro na jednoho.

Budeme tu 2 noci, takže zaplatíme 120 euro a přijímáme kafe od paní domácí. No, je to sice turek, ale v hrníčku jako u nás na mini-presso. Tak si dáme hlt kávy a jdeme na první krátkou túru k místnímu vodopádu. Zabere nám to asi 2,5 hodiny, ale vycházka je to pěkná, vodopád má asi 25 m a je samozřejmě v krásné krajině nad kaňonem řeky. Kolem sedmé jsme zpět.

Večer pak ještě přijedou nějakí Němci na motorkách, takže je tu docela plno. Na sedmou máme večeří - fazolová polévka ujde, pak nějaký opečený párek a brambory, ale kozí sýr je opravdu dost "silný" a jen zkusíme a raději necháme na talíři.



Pátek 2.10.2009

Trasa:

Theth - Koplík - Podgorica - Cetinje (Albánie - Černá Hora)

Ujeto: 134 km

Památky: Theth věž 400 LEK/osobu

Poplatky:

Albánie za 7 dní za auto 28 €,
silniční známka Černá Hora 10 €

Ubytování:

Cetinje - Penzion 22 - 15 €/osobu

Podle původního plánu jsme měli dnes absolvovat některou z mnoha tras místních hor, zvaných, pro nás přijatelněji, po černohorsky Prokletije.

Již v noci však na střechu domu bubnoval déšť a ráno to vypadalo bohužel úplně stejně.



Večer jsme se sice domluvili, že zvládneme celodenní pochod na úpatí vrcholu Arapit (2217 m n.m., někdy nazývaný albánský Matternhorn), který se nad námi stále mohutně tyčil. Po snídani se rozhodujeme, že ještě počkáme a podíváme se do místního muzea. Oblékáme se tedy (pro nás nezvykle) proti dešti a vyrážíme do vesnice. Muzeum sice najdeme, ale je zavřené a vzhledem k tomu, jak vypadá z venku, toho ani příliš nelitujeme. O několik stovek metrů dál máme štěstí a věž nám místní správce otvírá. Jedná se o starou kamennou třípatrovou budovu, kam se schovávali chlapi při krevní mstě. Za vstupné 100 LEKŮ navíc dostáváme pohled. Protože stále dost prší a na zlepšení to nevypadá, rozhodujeme se definitivně odjet. Musíme však ještě domluvit vrácení aspoň části peněz za ubytování. Malý tlumočník Francesco nám na druhý pokus přinese 40 euro, čímž aspoň částečně kompenzujeme tatínkovu ztrátu (prý kvůli mám kohosi odmítl). Při našem odjezdu má však zase plno, neboť přijely 3 vozy plné Němců a Francouzů. Taky při rozloučení je očividně v pohodě a spokojený, že mu nějaké to euro navíc zůstalo. Tímto pobytem pomalu končí naše dobrodružství v Albánii. Čeká nás zase 2,5 hodinová cesta nahoru do sedla ve výšce 1685 m n.m. a dolů k asfaltce v **Boge**.





Sobota 3.10.2009

Trasa:

Cetinje - Lovčen - Cetinje - Budva - trajekt z Lepetani - Herceg Novi - Dubrovnik - chorvatská dálnice (Černá Hora - Chorvatsko - Bosna a Hercegovina - Chorvatsko)

Ujeto: 518 km

Památky:

Lovčen - vstup do parku 2 €/osobu
mauzoleum 3 €/osobu

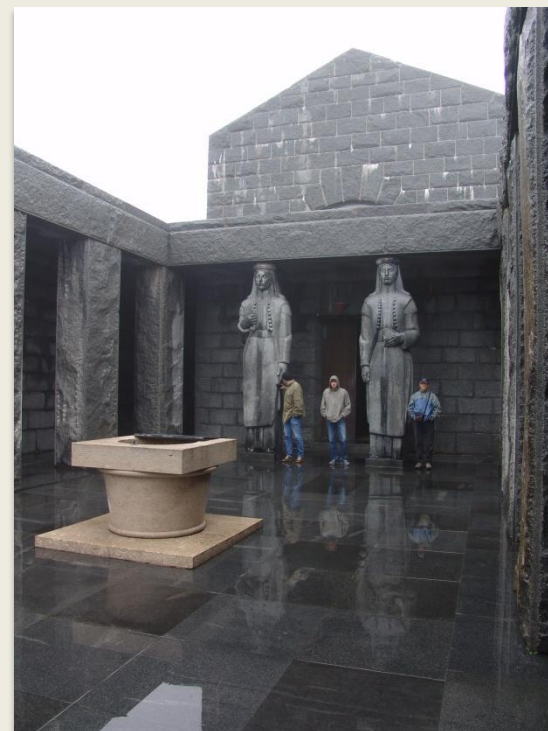
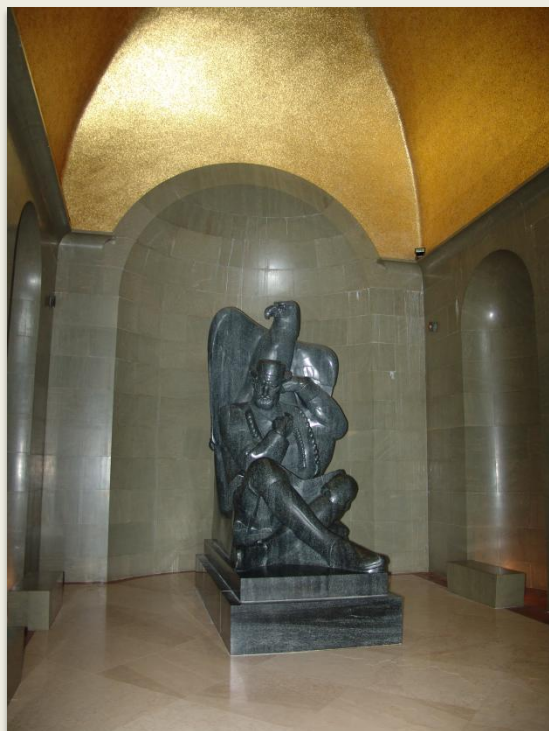
Poplatky:

trajekt 8,5 € celkem

Předposlední den naší dovolené se probouzíme v **Cetinje** v Černé Hoře opět do deštivého rána. První dnešní cíl je blízký národní přírodní park **Lovčen** (srbsky Ловћен), pohoří nacházející se v Černé Hoře v bezprostřední blízkosti **Kotorského zálivu** na pobřeží Jaderského moře. Jedná se o rozlohou malé, ale významné pohoří místními přezdívané **Černohorský Olymp**. Nejvyšším vrcholem je **Stirovnik** (1749 m), který je pro přítomnost vojska pro turisty uzavřený.

V pohoří na malé ploše lze nalézt spoustu bizarních skalních vápencových útvarů, hluboké lesy a vysoko položené alpské louky. **Lovčen** se považuje za onu Černou Horu, podle které byla celá země pojmenována. Je to velmi významné místo pro obyvatele státu.

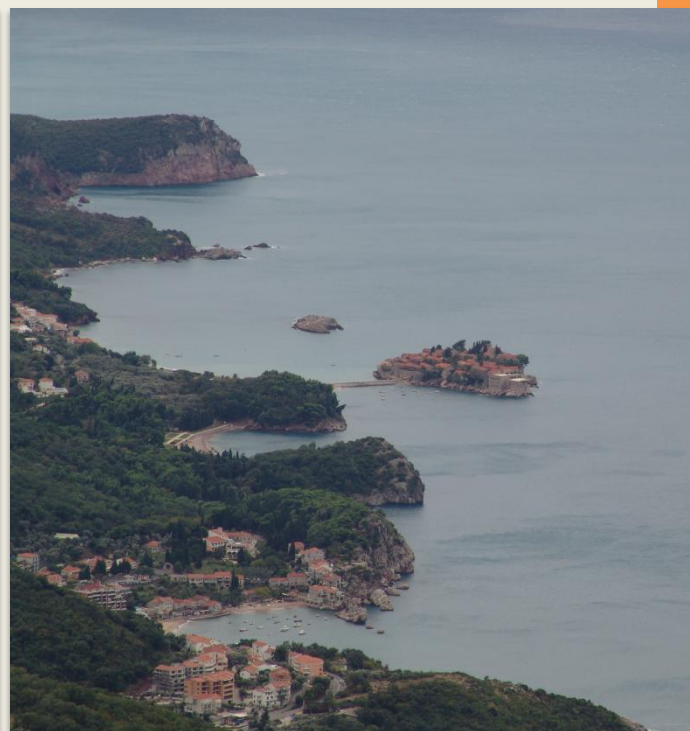
Pohoří je součástí národního parku **Lovčen** o rozloze 62,2 km². Ten byl vyhlášen v roce 1952, aby chránil mimořádné přírodní a kulturní hodnoty oblasti. Na vrcholu **Jezerski vrh**, který je nejvýše turisticky dostupné místo v pohoří, se nachází mauzoleum vládky **Petara II Petrovišče Njegoše**. Nachází se zde jeho veliká socha z černého mramoru a hrobka. Těsně pod vrcholkem hory Jezerski vrh je parkoviště, z něhož vede tunelem výstup po 491 schodech skrz horu až na její vrchol. Ve výšce 1620 metrů se nachází nejznámější jezero pohoří - **Lovcensko jezero**.



Petar II. Petrović Njegoš (srbsky azbukou Петар II Петровић-Његош, 13. listopad 1813 - 31. říjen 1851, juliánského kalendáře 1. listopad 1813 - 19. říjen 1851) byl pravoslavný metropolita a vladyka Černé Hory z dynastie Petrović-Njegoš. Vládl v Černé Hoře v letech 1830-1851. Převedel formu státního zřízení z teokracie do světské formy státu. Je také známý jako autor básní a mnohými je považován za největšího básníka píšícího srbsčinou a národního básníka **Černé Hory**. Za jedno z jeho nejvýznamnějších děl je považován Horský věnec (v originále Горски вијенац / Gorskij vijenac).

Během jeho panování v Černé Hoře vznikly státní instituce, senát a úřady správní a výkonné moci. Zavedl daně a v roce 1843 založil na území Černé Hory první školu. Jeho snaha o upevnění státní autority ho však mnohdy přiváděla k bezohlednému jednání. Upevnil a obnovil národní sounáležitost Černé Hory k Srbsku po dlouhé odluce v období nadvlády Osmanské říše, proti které se také s pomocí Ruského impéria snažil svou zemi chránit. V roce 1883 si ze své cesty z Ruska přinesl tiskárenské zařízení, které následně využil ve městě **Cetinje** při založení tiskárny, ve které byla tištěna jeho první díla, a kromě nich i literární almanach a první černohorské učebnice. V roce 1851 zemřel na náhlé plicní onemocnění.

Jeho následníkem se stal jeho synovec Danilo II. Petrović-Njegoš, který vládl až do roku 1860.



Opoledne se ještě zastavíme v **Budvě** (srbsky Будва) v Černé Hoře, přičemž po cestě z dálky pozoruje známý ostrov **Svatý Štefan** v Jaderském moři, v minulosti cíl mnoha celebrit, který najdete na všech černoohorských pohledech. Město **Budva** má asi 11 000 obyvatel a je centrem celé Budvanské riviéry jedné z nejvýznamnějších turistických oblastí v celé Černé Hoře. Jádrem města je dochovaná ve své historické podobě a je obehnaná hradbami. Jeho dějiny jsou staré až 2 600 let. Slunce zde svítí 220 dní v roce. Stará část Budvy se rozkládá na malém poloostrově; původně to byl ostrov, který nánosy spojily pevninou. Nové město se postupně rozrůstalo za hradbami, mimo poloostrov. Jihovýchodně od Budvy je nevelký ostrov sv. Mikuláše (*Sveti Nikola*), vzdálený 0,7 nám. mil. V Budvě je také přístav pro jachty (Marina Budva).

Přestože Budva nevyniká jednotlivými památkami první kategorie, stále si zachovala zvláštní atmosféru starobylého historického města. Zvláštní kouzlo jí dávají mohutné hradby, jejichž část pochází již z před-benátského období, většina však byla budována za panství Benátek. Dnes je procházka po hradbách a návštěva pevnosti příjemným doplňkem prohlídky města. Dochovaly se i dvě impozantní městské brány - Pevninská brána (*Kopnena vrata*) a Mořská brána (*Morska vrata*). Pro vlastní město jsou typické dlážděné uličky s kamennými domy a dominanta biskupského kostela sv. Jana (*Sveti Ivan*), původně z 8. až 9. stol., později mnohokrát přestavovaného. Jeho chloubou je několik italo-krétských ikon a obrazy benátské školy. V jižním cípu staré Budvy stojí pevnost v podobě z doby panství Rakousko-Uherska. Nedaleký kostel sv. Trojice (*Sveta Trojica*) je typický pro stavby v této oblasti na začátku 19. století.

Neděle 4.10.2009

Trasa:

Dálnice Chorvatsko - Zagreb - Maribor - Graz - Vídeň
- Mikulov - Brno - Velké Meziříčí - Žďár nad Sázavou
(Chorvatsko - Slovinsko - Rakousko - ČR)

Ujeto: 852 km

Poplatky:

dálnice v Chorvatsku celkem 49 €
vigneta Slovinsko 15 €
vigneta Rakousko na 7 dní 7,7 €

Je před osmou hodinou ráno a zastavili jsme **v Mikulově** na snídani a na posledním tankování. Po dlouhé noční jízdě se již na všech projevuje únava. Teď už nám zbývá jen několik posledních desítek km a budeme doma. Tím tedy skončí naše cesta do země nám neznámé, opředené tajemstvím a strachem.

Jak jsme však na vlastní kůži poznali a viděli, je tato obava neoprávněná, a i když je Albánie opravdu na tom dost špatně co se týče infrastruktury a životní úrovně, najdeme zde nádhernou přírodu a pohodové lidi. Všichni k nám byli milí, přívětiví a i policisté se jen usmívali. Je pravda, že jsme neměli nikde problém s lidmi, ale hodně často s orientací, což však souvisí s nedostatečným značením a celkovou zaostalostí. Jako země se nám jevila Albánie jako velmi bezpečná a pomalu se, po letech odřezání od okolního světa, začíná vzpamatovávat a otvírat turistům. Škoda jen, že je to tam tak daleko, určitě je tam plno dalších krásných míst ještě nepoškozených civilizací. I proto jsme rádi za pár super dní, které nás všechny obohatily a přinesly plno zážitků. Třeba se tam ještě někdy vrátíme ...



Expedice č. 4 – Albánie 2009

(čtvrtek 24.9.2009 21:00 - neděle 4.10.2009 09:00)

1.-2. den - čtvrtek 24.- pátek 25.9.

Žďár nad Sázavou - Velké Meziříčí - Brno - Bratislava - Budapest - Bělehrad - Niš - Skopje - Ohrid (ČR - SR - Maďarsko - Srbsko - Makedonie)

Ujeto: 1374 km

Poplatky: Vigneta Maďarsko na 4 dny 7,5 €, mýtné přes Srbsko 49,5 €, Makedonie 5,8 €

Ubytování: Ohrid - soukromý penzion 8 € / osobu

3.den - sobota 26.9.

Ohrid - Sv. Naum - Pogradec - Korca - Ersek - Gjirokaster (Makedonie - Albánie)

Ujeto: 283 km

Památky: Sv. Naum 2 € / osobu

Ubytování: Gjirokaster - hotel Sopot 6,5 € / osobu

4.den - neděle 27.9.

Gjirokaster - Sarande - Butrint - Sarande (Albánie)

Ujeto: 95 km

Památky: hrad a muzeum Gjirokaster 400 LEK / osobu, Modré oko 300 LEK celkem, Butrint 700 LEK / osobu

Ubytování: Sarande - hotel Real 20 € apartmán = 5 € / osobu

5.den - pondělí 28.9.

Sarande - Gjirokaster - Tepelene - Ballsh - Berat (Albánie)

Ujeto: 204 km

Památky: hrad Gjirokaster 100 LEK / osobu vstup a 100 LEK / osobu průvodci

Ubytování: Berat - hotel Mangalemi 15 € / osobu se snídaní

6.den - úterý 29.9.

Berat - Luskuje - Dürrese - Kruje - Skhodra (Albánie)

Ujeto: 222 km

Památky: muzeum Berat 200 LEK / osobu

Ubytování: Skhodra - Hotel California 7,5 € / osobu



Celkem ujeto včetně přejezdů: 3992 km

Cesta tam: 1404 km

Po Albánii: 1158 km

Cesta zpět: 1430 km

Památky: 22 € / osobu

Poplatky: 200 € = 50 € / osobu

Ubytování: 87 € / osobu za 8 nocí

(tedy cca 10,9 € na noc)

Expedice č. 4 - Albánie 2009

(čtvrtek 24.9.2009 21:00 - neděle 4.10.2009 09:00)

7.den - středa 30.9.

Skhodra - Komani - trajekt do Fierze - Skhodra (Albánie)

Ujeto: 201 km

Poplatky: trajekt 300 LEK celkem za tunel, 2000 LEK za auto, 300 LEK / osobu

Ubytování: Skhodra - hotel Argenti 10 € / osobu

8.den - čtvrtek 1.10.

Skhodra - Koplík - Boge - Theth (Albánie)

Ujeto: 79 km

Ubytování: Theth - v soukromí 20 € / osobu se snídaní a večeří

9. den - pátek 2.10.

Theth - Koplík - Podgorica - Cetinje (Albánie - Černá Hora)

Ujeto: 134 km

Památky: Theth věž 400 LEK / osobu

Poplatky: Albánie za 7 dní za auto 28 €, silniční známka Černá Hora 10 €

Ubytování: Cetinje - Penzion 22 - 15 € / osobu

10.den - sobota 3.10.

Cetinje - Lovčen - Cetinje - Budva - trajekt z Lepetani - Herceg Novi - Dubrovník - chorvatská dálnice - Černá Hora - Chorvatsko - Bosna a Hercegovina - Chorvatsko)

Ujeto: 518 km

Památky: Lovčen - vstup do parku 2 € / osobu, mauzoleum 3 € / osobu

Poplatky: trajekt 8,5 € celkem

11.den - neděle 4.10.

Dálnice Chorvatsko - Zagreb - Maribor - Graz - Vídeň - Mikulov - Brno - Velké Meziříčí - Žďár nad Sázavou (Chorvatsko - Slovinsko - Rakousko - ČR)

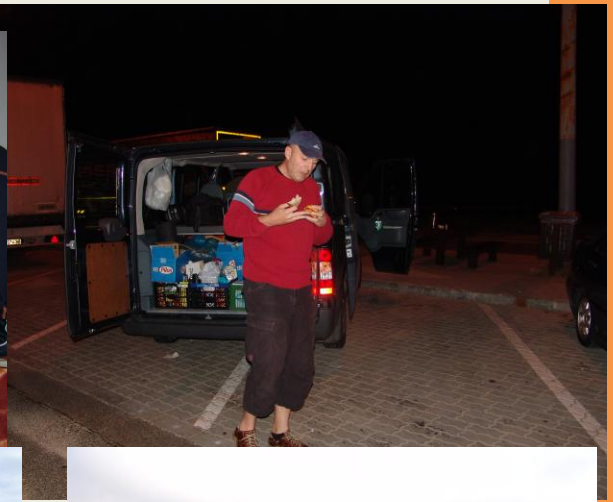
Ujeto: 852 km

Poplatky: dálnice v Chorvatsku celkem 49 €, vigneta Slovinsko 15 €, vigneta Rakousko na 7 dní 7,7 €













24.9.2009 21:00 – 4.10.2009 09:00

Gjirokaster, Butrint, Berat, Skhodra, Komani, Theth

fotky: petr.jelinek@cesticky.info

Web: www.cesticky.info

Expedice č. 4 - Albánie 2009

Svého Fordíka Tranzitka na cestu vzal a většinu času řídil: **Libor**
Navigoval, řídil, zápisky z cesty na Internet do blogu posílal, video natáčel, účetnictví vedl a spoluvořil tuto fotoreportáž: **Rosta**
Kroky počítal, fotil a tuto fotoreportáž vyrobil: **Petr** dne 26.10.2009 © a umístil ji na web: www.cesticky.info

S organizováním trasy pomáhal a řídil: **Jirka**